

IN DE RACE

(Up and running)

Blijspel in twee bedrijven

door

ERIC CHAPPELL

vertaling

Paul Hof

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **IN DE RACE - UP AND RUNNING** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ERIC CHAPPELL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Anton van den Bosch - 45 jaar

Arend Rutgers-van Dam - 69 jaar

Biks - 45 jaar

Joni - 25 jaar

Laurie van Leersum - 35 jaar

Maurits Overmars - 50 jaar

Ralph Betjeman - 65 jaar

De handeling speelt zich af in een luxe hotel in Scheveningen.

De tijd is het heden.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1: De hotelkamer. Laat op een avond in oktober.

Scène 2: De hotelkamer. Een uur later.

TWEEDE BEDRIJF

Scène 1: De hotelkamer. Een uur later.

Scène 2: De hotelkamer. Een half uur later.

EERSTE BEDRIJF SCÈNE 1

Een grote, luxe suite in een hotel in Scheveningen. De kamer is L-vormig, met in de ligger van de 'L' een slaapkamer met badkamer en toilet. De slaapkamer, waarvan de vierde muur zich aan de zaalzijde bevindt is zacht verlicht en behangen met zware gordijnen. Badkamer en toilet, midden op het toneel, scheiden de slaapkamer van het hoofdgedeelte van de zitkamer. Via de badkamer, achter op het toneel, heeft men vanuit het zitgedeelte doorgang naar de slaapkamer. Op de toiletdeur, die zichtbaar is vanuit de zaal, bevindt zich een spiegel die men alleen ziet als deze deur open is.

Een deur vóór op het toneel links leidt naar de gang. Een deur achter op het toneel voert door de vierde muur naar de slaapkamer. Een groot raam achter op het toneel geeft vanuit de zitkamer uitzicht op zee. Ook is door de vitrages heen een smalle strook van een balkonhek te zien.

Het hoofdgedeelte van de zitkamer omvat een bank, gemakkelijke stoelen, een drankkastje, en dergelijke. Om de hoek van de 'L' heen bevinden zich, achter op het toneel, een bureau, telefoon, een tweede bank, etcetera.

Het is laat op een avond in oktober. Buiten klinken geluiden van spreekkoren en geschreeuw. Er wordt vuurwerk afgestoken - wij zien de kleurige lichtflitsen tegen de nachtelijke hemel.

Anton van den Bosch komt boos binnenlopen. Hij is een man van een jaar of vijfenveertig. Zijn gewoonlijk verzorgde uiterlijk is besmeurd met de eieren, meel en groentenafval. Hij opent de toiletdeur en bekijkt zichzelf in de spiegel. Lijfwacht Biks komt vlak achter hem aan. Biks is een potige verschijning in een donker pak. Hij loopt op zijn hielen, in een poging om katachtige, gracieuze bewegingen te maken, maar ziet er desondanks uit als een olifant in een porseleinkast. Hij werpt een ongemakkelijke, eerbiedige blik op Anton. Deze keert zich van de spiegel af en kijkt Biks boos aan.

Biks: Sorry daarvoor, meneer.

Anton: (koeltjes) Compleet verfomfaaid.

Biks: Ja, in het licht ziet het er nog erger uit.

Anton: Natuurlijk ziet het er nog erger uit in het licht! Eieren en meel en

schillen hebben over het algemeen die eigenaardige gewoonte... Het is jouw werk om mij te vrijwaren voor dit soort onwaardigheden, Biks.

Biks: *(controleert de kamer)* We hadden méér man erop moeten hebben, meneer. Ik had geen idee dat u zo onpopulair was.

Anton: Ik ben helemáál niet impopulair! Lees jij soms geen kranten?

Biks: Nou, meneer, íets moet ze toch zo geërgerd hebben. Wat heeft u allemaal niet tegen ze gezegd?

Anton: Alles wat ik zei was... *(onderbreekt)* Zeg, wacht eens even, Biks, jij was toch ook daar? Heb jij soms niet geluisterd?

Biks: Nee, meneer, ik kan niet naar uw toespraken luisteren, ik moet honderd procent alert zijn.

Anton: Hoe bedoel je?

Biks: Dit was een situatie die de uiterste oplettendheid eiste. De pure haat in die zaal was om te snijden.

Anton: Pure haat? Man, ik was speciaal uitgenodigd voor deze bijeenkomst! Het merendeel van die jongeren is lid van de partij.

Biks: *(donker)* En al die anderen dan. Dat volk daarbuiten?

Anton: Studenten, uit Rotterdam en Utrecht denk ik. Ze protesteren tegen de verlaging van de studietoelagen. En ik heb notabene het Hoger Onderwijs niet eens in mijn portefeuille.

Biks: Juist ja, ik dacht wel dat het studenten waren toen dat eh... ding naar beneden kwam van het balkon.

Anton: Ja. Ja, ik kwam juist tot de kern van mijn betoog toen dat geval over het podium zweefde, als een obscene ballon. En toen brak het pandemonium los.

Biks: Precies meneer, en in zo'n pandemium hoeft er maar één vastberaden kerel ergens te staan en u gaat uit als een kaarsje in de wind. En hoe moet het dan verder met mij? In één klap mijn carrière naar de haaien.

Anton: Ja, hoor eens, Biks - mijn carrière zou dan ook niet bepaald floreren! *(Biks opent de badkamerdeur om er een onderzoekende blik in te werpen. Terwijl hij dit doet flitst Joni, een aantrekkelijke jonge vrouw van achter in de twintig, gehuld in een strakzittende regenjas met ceintuur, ongezien vanuit de badkamer naar de slaapkamer. Biks kijkt een ogenblik bedachtzaam de badkamer in, en sluit dan de deur. Anton wil de gordijnen gaan dichtdoen)*

Biks: Wacht, meneer. Hoe vaak moet ik nou nog zeggen? Niet met het licht aan. *(hij knipt het kamerlicht uit en sluit vervolgens de gordijnen)* We weten toch niet wat daarbuiten allemaal rondhangt?

Anton: O, je hebt het weer over die vastberaden kerels?

Biks: ... die daar nu buiten kan zitten met een semi-automatisch geweer met een laservizier, en met een hypermoderne nachtkijker op zijn

neus. Sommige van die gasten schieten zo de schoppen uit je kaarten. Daarom dus heeft u bescherming nodig.

Anton: Hallo, Biks: jij kon mij nog niet eens beschermen tegen een student met een zak met fruit!

Biks: Daar hoeft u me niet alsmaar aan te herinneren, meneer. Toen dat eerste ei op u terecht kwam, dacht ik nog: 'Jezus, dat had dus een handgranaat kunnen zijn.' En waar waren we dan geweest?

Anton: Aan flarden... wellicht?

Biks: Wat u zegt. *(de telefoon gaat. Anton loopt er naar toe. Biks vervolgt)* Dat zou ik niet doen, meneer.

Anton: Maar... die worden toch gescreend?

Biks: Jawel. Maar ik heb het gevoel dat er zopas iemand in deze kamer is geweest. En wie zegt dat er geen ontsteking in die telefoon verstopt zit? Zo eentje die afgaat op een elektrische puls.

Anton: Dat lijkt me niet zo waarschijnlijk, Biks.

Biks: Alles is mogelijk, meneer. Weet u nog die 'Denktash-conferentie'? Daar probeerden ze het met een cyanidecapsule in het mondstuk van de hoorn. Die zou dan actief worden als je er in ademde. Als die man toen de hoorn had opgenomen dan was het hallo en ajuus tegelijk geweest.

Anton: Maar dit is toch belachelijk... zoiets idioots heb ik nog nooit... *(pauze, waarin de telefoon blijft overgaan. Anton vervolgt)* Nou, kom op. Neem dan toch op, Biks. *(Biks haalt de hoorn van de haak met het handvat van een paraplu. Hij trekt hem behoedzaam naar zich toe en luistert dan. Hij fronst. Anton vervolgt)* Jaaa, én?

Biks: Ze hebben opgehangen.

Anton: Ja, dat dank je de koekoek, dat ze hebben opgehangen! Die waren het wachten natuurlijk méér dan zat. Dat krijg je er nu van met die absurde voorzichtigheid van jou. Voorhoeven deed nooit zo mal...

Biks: *(zwartgallig)* Maar die is hier toevallig dus niet, meneer. Niet wanneer hij nodig is...

Anton: Nou, die Voorhoeven luisterde anders wél naar mijn toezpraken.

Biks: O, ja. Ja, meneer, hij is uiterst geschikt voor diplomatieke recepties, om de hapjes rond te brengen en zo, maar hij heeft nooit gevoel gehad voor de scherpe kantjes van het vak.

Anton: *(staart Biks niet begrijpend aan)* De scherpe kantjes?

Biks: Ja... *(hij luistert aan de slaapkamerdeur - stapt daar dan plotseling naar binnen. Joni glipt de badkamer weer in)*

Anton: *(bedachtzaam)* Verwacht je dan iets met scherpe kantjes, Biks?

Biks: Ik wou maar dat u gewoon in het centrum overnachtte, bij de rest van uw partij.

Anton: Ik ga er nu eenmaal graag even tussenuit, mijn gedachten bij

elkaar rapen en een beetje ontspannen, dat weet je toch? Zeg, maar, eh, er is toch niets speciaals op til?

Biks: We hebben reden voor verscherpte waakzaamheid, meneer. *(opeens spurt Biks weg, met Anton op zijn hielen. Ze gaan door de slaapkamer en de badkamer - maar Joni glipt intussen het toilet in. De twee mannen komen weer terug op het punt vanwaar ze zojuist vertrokken)*

Anton: Wat voor reden is dat dan?

Biks: We hebben zekere brieven in handen gekregen waarin u met de dood wordt bedreigd.

Anton: Biks, als bekende Nederlander ben ik daar heus wel aan gewend.

Biks: Deze zijn een beetje anders. Er staan de vreselijkste bedreigingen in jegens uw persoon. Echt huiveringwekkend.

Anton: Oh. En waar kwamen die brieven vandaan?

Biks: Uw secretaresse heeft ze ons overhandigd. Het meest zorgwekkende is nog dat ze erg veel blijken te weten van uw handel en wandel. Er staan zelfs details in uit uw privé-leven.

Anton: Wát! Mijn God! Waarom heeft ze die niet aan mij laten zien?

Biks: Misschien wilde ze u niet ongerust maken.

Anton: Biks, ik ben al zo lang een publieke figuur, zo gauw schrik ik niet.

Biks: Nee, meneer.

Anton: *(aarzelend)* Zei je... huiveringwekkend?

Biks: Ja, meneer.

Anton: Ach, het is vast niets bijzonders. Gewoon een paar excentrieke gekken.

Biks: Maar hoe weten we dat met zekerheid? Het kunnen wel hoogontwikkelde, intelligente mensen zijn...

Anton: Ja, zeg. Nu hoeft je ze nog niet te gaan bewonderen, Biks, omdat ze mij willen vermoorden.

Biks: Maar zij zien het niet als moord, meneer. Ze beschouwen het als een opzuivering van de maatschappij.

Anton: Opzuivering... Ik vind trouwens dat jij wel een beetje érg onbetrokken klinkt, hoor.

Biks: Helemaal niet, meneer, wij zitten hier sámen in.

Anton: O ja?

Biks: Ja. Als uw leven gevaar loopt dan is het mijn plicht om het hoogste offer te brengen... in het uiterste geval.

Anton: Het hoogste offer?

Biks: Ik moet u dan tegen de grond werpen en u met mijn lichaam beschermen.

Anton: Dat wist ik niet.

Biks: Dat hoort bij mij werk.

Anton: Ik zou dit best een geruststellend idee vinden, Biks, maar...

Biks: Wat, meneer?

Anton: Ik bedenk me nu dat jij helemaal geen eieren tegen je aan kreeg vanavond...

Biks: *(fronst)* Zal ik mijn spullen maar niet even gaan halen, meneer?

Anton: Ja, we kunnen vannacht maar het beste dicht bij elkaar blijven.

Als jij nu eens op de bank ging slapen. *(Biks opent de kastdeur en pakt een schoon overhemd. Hij draait zich om en ziet dan zichzelf in de spiegel. Hij trekt daarop in een flits zijn pistool en duikt weg)*

Biks: Bukken, meneer! Frééze! *(Anton duikt naar één kant)*

Anton: ... Dat is je eigen spiegelbeeld, Biks!

Biks: *(komt overeind)* Hè? Oh. neem me niet kwalijk, meneer. Ik geloof dat ik nogal eh, gespannen ben vanavond. Maar het zag er ook zo levend uit.

Anton: *(leidt Biks naar de deur)* Dat is meestal zo in spiegels. *(achter hun ruggen sluit zich de kastdeur)*

Biks: Ik ben met een paar minuutjes terug. Ik klop vier keer: twee keer lang, twee keer kort. Doet u vooral voor niemand anders de deur open.

Anton: Nee, Biks. *(Biks gaat weg. Anton draait zich om. Hij ziet verbaasd dat de toiletdeur dicht is. Hij doet hem weer open. Hij bestudeert zichzelf in de spiegel. Neemt de houding van een redenaar aan. Joni verschijnt achter hem. Anton draait zich stomverbaasd om)* Joni! Wat doe jij hier? Ik dacht dat jij het was, net aan de telefoon. Hoe ben je hier in vredesnaam binnengekomen?

Joni: De portier deed de deur voor me open.

Anton: Maar het is hier op en top beveiligd! Er staat politie rond het hotel, ik heb een lijfwacht die zo gespannen is als een veer, en jij, jij wandelt gewoon hier naar binnen!

Joni: Ik kon niet langer wachten. Je zei dat we elkaar zouden ontmoeten. Dat had je vorige week beloofd.

Anton: Een week is lang in de politiek, Joni. De zaken staan nu anders.

Joni: Hoe bedoel je?

Anton: Joni, ik ben minister in dit kabinet en ik ben gelukkig getrouwd.

Joni: Maar dat was vorige week toch ook al zo.

Anton: Ja, goed. Wij hebben elkaar ontmoet bij een paar recepties, we hebben elkaars handen vastgehouden in een taxi. En we hebben elkaar gekust, bij jou in de gang.

Joni: Hartstochtelijk.

Anton: Daar gaat het niet om. Joni, ik kan mij absoluut geen schandaal veroorloven.

Joni: Maar ik zou jou toch nooit in verlegenheid brengen, Anton.

Anton: Dat heb je al gedaan, Joni. Je bent me gevolgd. Vorige week in

galerie "De Eerste Wereld" stond ik op voor een toespraakje en toen boog jij zo ver over mij heen, dat ik dacht dat je nog op mijn schoot zou vallen.

Joni: Dat heeft vast niemand gemerkt.

Anton: O nee? Heb je de column in de Telegraaf dan niet gelezen? *(hij leest voor)* "Toen Anton van den Bosch ging staan voor zijn speech in galerie "De Eerste Wereld" ging een knappe blondine op het puntje van haar stoel zitten en luisterde, verzonken in diepe verrukking, met haar slanke hand onder haar welgevormde kin." Je staat ook op de achtergrond op een paar officiële foto's. De mensen gaan nog denken dat je in het kabinet zit. Hoe kom jij er toch in bij al die gelegenheden?

Joni: Ik heb veel kennissen. En het is de enige manier om jou te zien.

Anton: Ja, ja. Nou, hier kun je toch niet blijven, want het is echt véél te gevaarlijk.

Joni: Weet je wat ik onder mijn jas aanheb?

Anton: Nee, dat weet ik niet, wat jij onder je jas aanhebt.

Joni: Kan je het niet raden?

Anton: *(aarzelt)* Iets heel buitenissigs misschien...?

Joni: Dát mag je wel zeggen, ja...

Anton: Joni, het heeft me zes jaar gekost om verkiesbaar te worden... ik heb twaalf jaar in de kamer gezeten... ik maak al zeven jaar deel uit van de regering... ik kan het me echt niet veroorloven om... *(pauze)* Is het iets met zwarte kant?

Joni: Nee... zal ik het even laten zien?

Anton: Nee, niet hier en niet nu. Er staat een razende volksmeute buiten. Ik heb een lijfwacht die stijf staat van de spanning, ik verwacht ieder moment mijn secretaresse hier. En misschien ook de pers nog...

Joni: Niets.

Anton: Hoe bedoel je?

Joni: Dat heb ik aan onder mijn jas: niets! *(ze wendt zich af van de zaal en doet haar jas open. Anton deinst achteruit)*

Anton: Joni - Godsalmeliefhebben! Doe gauw je kleren weer aan.

Joni: Dat gaat niet. Ik heb ze hier niet.

Anton: Bedoel je dat je zó door de stad bent gekomen? En als je nu eens een ongeluk had gekregen? Stel je voor dat Biks je had neergeschoten?

Joni: Dan hadden ze me nooit kunnen identificeren. "De mysterieuze blondine nam haar geheim mee in de dood." Ik heb geen spoortje identificatiemateriaal op me.

Anton: Nee, jij hebt inderdaad geen spoortje op je van wat ook. Maar kom Joni, je moet nu echt weg, hoor.

Joni: Maar ik zie je nooit, en het is zo saai in mijn eentje. Ze zijn zo

kreterig met de gage. Ik heb een vreselijke kamer boven een winkel. Ik slaap daar tussen de theebalen en de koekblikken. Ik heb dit baantje alleen aangenomen om vlak bij jou te kunnen zijn. En je bent zelfs niet eens naar mijn voorstelling komen kijken.

Anton: Ik was vergeten waar je speelde.

Joni: In het Piertheater. En je weet niet hoe erg het is daar op de Pier in oktober. Alles schudt er constant heen en weer in de storm. Alles is vergeven van die zoute zeelucht. En dan die geur van natte regenjassen... Of je staat te spelen in een stampende reddingsboot. Waarom ben je eigenlijk niet wezen kijken?

Anton: Misschien heb ik het wél gezien. Hoe heet het stuk ook weer?

Joni: "Gauw je broek weer aan"

Anton: Eh... nee, ik geloof niet dat ik het gezien heb...

Joni: Eerst heette het "Schuif 's op, want er ligt een meisje in bed". Maar dat vonden we toch wat te lang.

Anton: Ik geloof ook dat ik "Gauw je broek weer aan" beter vind.

Joni: Ik weet wel dat het klinkt alsof het niet veel om het lijf heeft, maar het is best een aardig stuk, hoor. Ik speel een schaarsgekleed meisje dat in de val zit in de slaapkamer van een getrouwde man.

Anton: Joni, daar hoef ik niet voor naar het Piertheater... dat maak ik hier en nu al mee... *(Joni haalt uit de kasten eetschalen, borden, glazen en een fles champagne te voorschijn en zet ze neer)* Wat krijgen we nu? Waar komt dit allemaal vandaan?

Joni: 'Room service'. Ik heb champagne besteld en wilde aardbeien. O ja, en wat gerookte zalm. Ik heb gezegd dat ik je secretaresse was.

Anton: Je ziet er niet bepaald uit als een secretaresse.

Joni: Dat vond die ober ook. Hij knipoogde tegen me.

Anton: O, Jezus!

Joni: Zeg, ik had al een glaasje champagne genomen. Ik hoop niet dat je het erg vindt.

Anton: Joni, ik, eh...

Joni: Maar voor we gaan eten, maak ik eerst een bad voor je met verrukkelijke aromatische olie en met rozenblaadjes. En als we gegeten hebben dan komen we ter zake...

Anton: Joni, ik vind dat ik je erop moet wijzen dat... ik dit nog nooit eerder heb gedaan.

Joni: *(staart hem aan)* Je bedoelt dat je nog maagd bent?

Anton: Nee, nee, maar... ik, eh, ben nog nooit ontrouw geweest.

Joni: Nee, dat mocht ik hopen, je zit tenslotte in de regering. Er moeten toch normen en waarden zijn.

Anton: Ik ben heus wel in de verleiding geweest, hoor, maar altijd heb ik mijn carrière vóór laten gaan.

Joni: Natuurlijk. En dus is het maar gelukkig dat je nu iemand hebt ontmoet die absoluut betrouwbaar is, en volkomen discreet.

Anton: Volkomen discreet! Jij bent door de stad komen lopen met niets anders aan je lijf dan een regenjas! Noem jij dát discreet?

Joni: Dat is wat anders. Ik wilde iets romantisch doen. Iets ongelooflijk emotioneels, opwindends. Voel jij je nooit zo...? *(ze komt dichterbij)*

Anton: Hm, tja, ik geloof van wel... soms...

Joni: *(glimlacht)* Ik laat je bad vollopen. *(ze gaat weg naar de badkamer. Het geluid van stromend water klinkt. Anton neemt een toastje en kauwt, in gedachten voor zich uit pratend)*

Anton: Morgenochtend gaat ze weg... overal rumoer... staf... schoonmakers... gasten... Wie merkt er wat van. Zolang ze die jas maar niet openknoopt... *(Biks komt binnen en kijkt hem nieuwsgierig aan. Anton draait zich om en stikt bijna in een toastje)* Biks. Ik dacht dat je zou kloppen...?

Biks: Ik heb bij de receptie een tweede sleutel voor elkaar gekregen. Dat leek me beter.

Anton: Zeg, wil je voortaan wel klóppen?

Biks: Jawel, meneer. *(hij ziet het eten staan. Biks vervolgt)* Aha, gerookte zalm, aardbeitjes, champagne... Lekker, toe maar, heel lekker... Normaal krijgen we alleen maar een thermoskan met koffie en wat broodjes. *(hij pakt een sandwich)* Maar dit is echt sjiek.

Anton: Ja, maar het is niet voor jou, Biks.

Biks: Hè?

Anton: Het is voor mijn secretaresse.

Biks: Oh.

Anton: Leg dus maar terug.

Biks: Maar... ik heb al een hap genomen.

Anton: Nou, eet dan maar op.

Biks: Sorry, meneer. *(Biks begint zijn schoenen uit te trekken)*

Anton: Wat doe je nu?

Biks: Ik maak het mij gemakkelijk.

Anton: Dat is niet nodig, hoor. Ik geloof niet dat er aanleiding is voor bezorgdheid nu... en ik wil graag op tijd onder de wol.

Biks: U bedoelt nadat u met uw secretaresse heeft gedineerd?

Anton: Ja.

Biks: Maar ik zal u niet storen, meneer.

Anton: Ja, maar ik moet voor morgen nog belangrijke stukken doornemen.

Biks: Ik dacht dat u zei dat u op tijd onder de wol wilde?

Anton: *(boos)* Is dit soms een kruisverhoor, Biks?

Biks: Neem me niet kwalijk, meneer. De macht der gewoonte. *(pauze)*

Uw bad loopt.

Anton: Weet ik.

Biks: Nou, dan kan ik maar beter een stoel nemen in de gang. Dat is wel niet zo comfortabel, maar...

Anton: Kun je niet gewoon naar je kamer gaan? Ik roep je wel als ik je nodig heb.

Biks: Dan kan het wel te laat zijn. Als dit een natte zaak is...

Anton: Een natte wat?

Biks: Dat heet zo als er iemand 'geliquideerd' gaat worden... Dan moeten we iedere mogelijke voorzorgsmaatregel treffen.

Anton: Neem je die dreigbrieven niet een beetje té serieus?

Biks: Het gaat niet alleen om die brieven, meneer. Er is nog een factor in het spel. Het is misschien niet belangrijk, maar...

Anton: En wat is dat dan?

Biks: Een vrouw, meneer.

Anton: Een vrouw?

Biks: In een rapport van Van Velzen. De vrouw die hij vorige week in de Tweede Kamer zag. Hij schrijft dat toen u opstond voor een toespraak dat ze voorover leunde en zeer aandachtig luisterde.

Anton: Ja, Biks, er zijn massa's mensen die zeer aandachtig naar mijn toespraken luisteren. Ze zijn godzijdank niet allemaal zoals jij.

Biks: Jawel, maar hij zag die vrouw later nog een keer - ze volgde u in een oude Morris - stapvoets - over de Laan van Meerdervoort. En ze was er ook toen u dineerde in 'De Tichelaer'. Ze staat zelfs op een foto in de Elsevier. *(hij laat hem het tijdschrift zien)* Kijk maar: 'Aan tafel in de Tichelaer. Minister-president Arend Rutgers-van Dam en zijn echtgenote. Minister van Binnenlandse Zaken Maurits Overmars en zijn liefallige eega. Anton van den Bosch, vice-premier en minister van Sociale Zaken'. En daar staat ze, kijk, daar, achter. Ze staat te glimlachen.

Anton: En wat zeggen ze over haar in dat rapport?

Biks: 'Ongeïdentificeerd'.

Anton: *(bestudeert de foto)* Ik heb haar nog nooit van mijn leven gezien.

Biks: Nee, maar Van Velzen wel. Eén keer eerder. Een maand geleden tijdens een receptie op de Russische ambassade. *(Anton staart weer naar de foto. Biks vervolgt)* Ik ga die kraan even uitzetten.

Anton: Biks, nee! *(maar Biks stapt de badkamer al binnen en draait de kraan uit - terwijl Joni intussen terugglipt naar de slaapkamer. Biks komt langzaam terug. Hij kijkt Anton onderzoekend aan)* Is er iets niet in orde, Biks?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto